

Capitolul 1

Cuprinsul

Capitolul 1.....	1
Introducere	1
Slujirea și misiunea lui Ioan Botezătorul	2
Botezul Domnului în Iordan.....	4
Ispitirea Domnului în pustiu.....	5
Propovăduirea Domnului în Galileea	6
Chemarea primilor patru ucenici.....	7
Domnul în sinagoga din Capernaum.....	8
Vindecarea omului cu duh necurat.....	8
Vindecarea soacrei lui Simon.....	9
Vindecarea multor suferinzi și posedați din Capernaum	10
Domnul în rugăciune	10
Domnul trece prin Galileea	10
Vindecarea unui lepros.....	11

Introducere

| Marcu 1.1: Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiu al lui Dumnezeu.

Marcu începe Evanghelia sa foarte direct și fără nicio referire la nașterea sau genealogia Domnului, așa cum găsim la Matei și Luca. Când vine vorba de descrierea unui slujitor, descendența sau nașterea nu sunt importante. Singurul lucru care contează pentru un slujitor este faptul că își îndeplinește cu credincioșie slujba.

Duhul Sfânt veghează asupra faptului ca să devină clar, că Domnul era și este *Fiul lui Dumnezeu* în orice moment, în ciuda smeririi Sale profunde pe pământ. Găsim acest adevăr menționat aici, în primul verset al Evangheliei și în capitolul 15.39, la sfârșitul cărții. El formează astfel un anumit cadru în jurul întregii Evanghelii.

Este începutul Evangheliei lui *Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu*. Domnul este prezentat în toată demnitatea Sa ca Om desăvârșit (Isus Cristos) și ca Dumnezeu (Fiul lui Dumnezeu). Aici Dumnezeu vine pe acest pământ „arătat în carne” [1 [Timotei 3.16](#)]. El poartă Numele de *Isus*, adică „DOMNUL este mântuirea” [compară cu remarca la [Matei 1.21](#)]. Acesta este Numele pe care El Îl poartă ca Om, acest unic Nume „în care trebuie să fim mântuiți” [[Faptele apostolilor 4.12](#)]. Dar El este și *Hristosul*, „Unsul lui Dumnezeu”, Omul planului (sfatului) lui Dumnezeu.

În Fiul Său, Dumnezeu începe să vestească Evanghelia, vestea cea bună. Dumnezeu le vorbește acum oamenilor „în Fiul” ([Evrei 1.2](#)). Cele două puncte principale ale acestei vești bune sunt

pocăința și credința, după cum se poate vedea din versetele 14 și 15.

Ori de câte ori citim despre un „început” în Sfânta Scriptură, ne putem aștepta la ceva foarte deosebit. Așa este vorba, de exemplu, în [Geneza 1.1](#) despre creația lui Dumnezeu, în [Ioan 1.1](#) despre Cuvântul veșnic, iar aici este vorba despre începutul descrierii Domnului în smerenie ca Slujitor pe pământ.

Slujirea și misiunea lui Ioan Botezătorul

Marcu 1.2-8: ... după cum este scris în Isaia profetul: „Iată, Eu trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea; glas al unuia care strigă în pustiu: «Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările»”. A venit Ioan botezând în pustiu și predicând un botez al pocăinței spre iertarea păcatelor. Și tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim ieșeau la el și erau botezați de el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. Și Ioan era îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă și cu un brâu din piele în jurul mijlocului său și mânca lăcuste și miere sălbatică. Și predica, spunând: „După mine vine Cel care este mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să mă plec să-I dezleg cureaua sandalelor. Eu, în adevăr, v-am botezat în apă, dar El vă va boteza cu Duh Sfânt”.

Versetul 1 conține o dublă referire la măreția și dumnezeirea Slujitorului credincios din Evanghelia după Marcu. În primul rând, schimbarea pe care o face Duhul Sfânt citând versetul din [Maleahi 3.1](#) este o dovadă a gloriei divine a Domnului Isus. În Maleahi, DOMNUL este cel care Își trimite mesagerul pentru a pregăti calea înaintea Sa (adică a DOMNULUI). În citatul din versetul de aici, este tot Domnul, Cel care Își trimite mesagerul (Ioan), dar aici înaintea „feței Tale”, ceea ce înseamnă: înaintea feței Domnului Isus. De aici rezultă: Isus venit pe acest pământ ca Om este DOMNUL (Yahve) Însuși.

În afară de aceasta, este neobișnuit ca un mesager să fie trimis înaintea unui rob. Un herald sau un detașament de avangardă era trimis în trecut, precum și astăzi doar înaintea marilor demnitari. Și acest punct arată demnitatea Robului, care vine aici.

Deși acest verset este din Maleahi, cele două citate din versetul 2 și 3 sunt atribuite profetului Isaia. De ce? Dacă se citește versetul din [Maleahi 3.1](#) în contextul întregului capitol, ne dăm seama că tema centrală din [Maleahi 3](#) este *judicata* lui Dumnezeu. Acolo, mesagerul lui Dumnezeu vine să anunțe judecata. Aici, în Evanghelia după Marcu, însă, Domnul Isus nu vine în primul rând pentru a executa judecata, ci vine în *har* - și aceasta este exact tema din [Isaia 40](#). Așadar, putem vedea înțelepciunea lui Dumnezeu și în legătura dintre aceste două pasaje din „Isaia”.

Versetul 3 descrie însărcinarea lui Ioan Botezătorul. Pe drumurile proaste din trecut, era adesea necesar ca o echipă de avangardă să curețe calea de obstacole înaintea unui personaj de rang înalt. Misiunea lui Ioan era să pregătească moral inimile oamenilor pentru Domnul Isus. Domnul era acolo pentru a introduce viața nouă. Pentru a face acest lucru, însă, trebuiau înlăturate obstacolele păcatului din inimi.

Citatul de aici prezintă un gând oarecum diferit de cel din pasajul original din [Isaia 40.3](#). În [Isaia 40](#), glasul unuia strigă că în „pustiul împrăștierii și al captivității”, în care se afla poporul lui Dumnezeu, că trebuia pregătită o cale pentru DOMNUL. Aici, în [Marcu 1.3](#), poporul însuși este un pustiu spiritual pentru Dumnezeul lor. Și în acest pustiu, Dumnezeu, în harul Său, L-a trimis pe Fiul Său.

Putem aplica mesajul acestui verset pentru noi într-un mod foarte practic. Ar trebui să ne întrebăm zilnic, dacă în inimile noastre există drumuri pregătite, pentru a putea primi mesajul Său, sau dacă există obstacole și trebuie să facem o „cale liberă”.

Ioan a apărut în *pustiu* și a predicat *botezul pocăinței* spre iertarea păcatelor. Botezul lui Ioan era un *botez al pocăinței*, dar nu putea da viață. Botezul pocăinței separa rămășița credincioasă de restul poporului nepocăit. Pentru a-și ocupa locul potrivit înaintea lui Dumnezeu, poporul trebuia să iasă la Ioan: o ilustrare a schimbării de poziție, vizibilă pentru toți, care se exprimă în general prin botez.

În predica sa, Ioan s-a referit la credința în Domnul Isus și la necesitatea pocăinței. Căci numai în legătură cu El se poate primi o viață nouă. *Și există iertare doar atunci când există o pocăință autentică, combinată cu o mărturisire a păcatelor.*

Botezul creștin are un caracter diferit de botezul pocăinței. Dacă este făcut în mod corect asupra unui credincios, prin aceasta se mărturisește în mod public că acesta s-a pocăit și că acum vrea să-L urmeze pe Domnul. El îl desparte pe credincios de lume.

Botezul se făcea în râul *Iordan*. Găsim Iordanul în multe locuri din Scriptură. Numai în Iordan, nu într-unul dintre râurile din Damasc, Naaman sirianul a putut fi vindecat de lepră. De asemenea, poporul Israel nu putea intra pe tărâmul binecuvântării, în țara promisă, decât prin Iordan. La fel și noi putem obține binecuvântarea unei vieți noi doar dacă ne facem una cu moartea Domnului Isus, despre care Iordanul este o imagine.

Îmbrăcămintea lui Ioan era cea a unui profet ([2 Împărați 1.8](#)).

Prin locul în care se afla, prin îmbrăcămintea și prin hrana sa, el s-a pus deoparte ca mesager al DOMNULUI; el nu s-a hrănit cu hrana lumii și astfel a păstrat mesajul puternic și curat. Și noi trebuie să fim astăzi astfel de indicatoare clare spre Domnul Isus.

Versetul 7 prezintă subiectul special al predicării lui Ioan. El a predicat nu numai pocăința, ci era și o mare bucurie pentru el să arate spre Domnul Isus și să-L preamărească în fața ascultătorilor săi. Modul în care Ioan vorbește despre Cel care urma să vină după el este foarte impresionant. El nu se considera suficient de vrednic *să se plece* (această adăugire este doar în Marcu) pentru a dezlega cureaua sandalelor Domnului. Aceasta arată smerenia profundă și marea reverență față de Domnul Isus, prin care Ioan era caracterizat. În [Ioan 3.30](#), el spune despre Domnul: „El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez”, iar prin aceasta el dezvăluie natura unui adevărat slujitor: să îl preamărească pe cel pe care îl slujește.

Când intrau în casa lor oameni de rang înalt, sandalele lor erau scoase de un slujitor simplu. Și chiar și pentru această slujbă umilă, Ioan, cel mai mare dintre profeți [compară cu [Luca 7.28](#)], nu se considera suficient de vrednic.

Din această atitudine a lui Ioan și, de asemenea, din a altor câteva persoane din Noul Testament (de exemplu, magii din [Matei 2.11](#) și femeile din [Luca 8.3](#)) putem învăța multe pentru viața noastră practică. Cum Îl vedem pe Domnul Isus și ce înseamnă El pentru noi? Noi putem ști mult mai multe despre Domnul decât aceste persoane, și totuși, de multe ori, suntem mult mai prejos decât ele în prețuirea Persoanei Sale.

Dar cât de mare devine pentru noi Domnul Însuși, când Îl vedem, căruia I se dă o atât de mare onoare aici și în versetele 9-11, aplecându-Se și spălând picioarele ucenicilor în [Ioan 13](#)!

În versetul 7, Ioan a făcut o comparație între *demnitatea și poziția* personală a Domnului și propria sa smerire. În versetul 8, el pune în contrast *acțiunea* Domnului cu propria sa acțiune. El a botezat cu apă, Cel care va veni după el va boteza cu Duhul Sfânt. Cine ar face așa ceva, trebuia să fie de sus, nu putea fi decât Dumnezeu Însuși.

Botezul cu Duhul Sfânt a avut loc o singură dată, în [Faptele apostolilor 2](#), când Duhul Sfânt S-a coborât pe pământ și s-a format Adunarea. Despre acest lucru se vorbește și în [1 Corinteni 12.13](#). Cine crede astăzi în Evanghelie nu mai este botezați cu Duhul Sfânt, ci este *pecetluit* cu El, Îl primește ca pe un *gaj* ([Efeseni 1.13,14](#)) și ca *ungere* ([1 Ioan 2.20,27](#)). Duhul lui Dumnezeu locuiește în fiecare credincios și va fi la noi pentru veșnicie ([Ioan 14.17](#)).

Botezul cu Duhul Sfânt menționat aici de Ioan se referă și la un eveniment încă viitor, când Dumnezeu va revărsa Duhul Sfânt peste toată făptura ([Ioel 2.28-30](#); [Isaia 32.15](#); [44.1-5](#) și alte pasaje).

Aici nu se vorbește de *botezul cu foc*, ca în [Matei 3](#) și [Luca 3](#). Acesta vorbește despre judecata, pe care Domnul o va exercita într-o zi. Aceasta nu este tema principală a lui Marcu. El este inspirat să relateze doar ceea ce ține de mărturia lui Ioan, care este direct legat de slujba în har a Domnului și în Evanghelie.

Botezul Domnului în Iordan

Marcu 1.9-11: Și a fost că, în zilele acelea, Isus a venit din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan. Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și pe Duhul, ca un porumbel, coborând peste El. Și a venit un glas din ceruri: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea”.

Domnul este prezentat aici ca fiind „*Isus venit din Nazaretul Galileii*”. Acest lucru Îl arată ca fiind Cel care „S-a golit pe Sine Însuși” ([Filipeni 2.7](#)), deoarece Nazaret era o cetate foarte disprețuită (vezi [Ioan 1.46](#)), iar Galileea un ținut la fel de disprețuit. Adesea se presupune că prin „poporul care umbla în întuneric” și prin „țara umbrei morții” din [Isaia 9.2](#), se înțelege locuitorii și teritoriul Galileii [compară cu [Matei 4.15,16](#)].

Isus Nazarineanul - aceasta era denumirea disprețuitoare pentru Domnul din partea oamenilor care L-au respins, și totuși El a luat acest Nume cu Sine în cer ([Faptele apostolilor 22.8](#)).

Domnul „*a venit*” - acest cuvânt este primul dintre multele din acest capitol, care Îl arată pe Domnul ca Slujitor, care era *mereu în mișcare* (versetele 14.16.19 etc.). El, Domnul cel fără de păcat, vine și Se alătură rândurilor celor care se pocăiesc și Se lasă botezat de un om mai neînsemnat decât El. El Se lasă botezat pentru a Se identifica cu rămășița care se pocăiește.

Botezul este o imagine a morții. Pentru iudeii care erau botezați, era moartea în sens spiritual, dar Domnul a trebuit să aibă parte de moarte la propriu. Cu siguranță că în această situație El S-a gândit și la „botezul cu care trebuia să fie botezat” ([Luca 12.50](#)).

„*Îndată*” - acest cuvânt, caracteristic Evangheliei după Marcu, este folosit pentru prima dată în versetul 10. Un om din Nazaret trebuia în mod normal să zăbovească mult timp în Iordan, deoarece avea multe păcate de mărturisit. Dar Domnul poate ieși din Iordan „*îndată*”. El este Cel curat și complet fără păcat, care nu Se întinează în Nazaret.

Deasupra acestei scene de la Iordan, cerurile se deschid. Dumnezeu nu permite să existe nicio ambiguitate cu privire la Cel care se plasează aici în rândul celor care sunt botezați. Acum,

Dumnezeu dă o dublă mărturie din cer despre „Omul din Nazaret”:

- a) Dumnezeu, *Duhul Sfânt*, vine în mod vizibil sub forma unui porumbel peste Domnul Isus.
- b) Glasul lui *Dumnezeu Tatăl* devine audibil, pentru a-L caracteriza ca Fiul Preaiubit.

Prin acest dublu caracter, mărturia lui Dumnezeu cu privire la Fiul corespunde cerințelor Legii pentru o mărturie validă și adevărată (Ioan 8.17; Deuteronomul 17.6; 19.15). În același timp, mărturia scriitorului Marcu despre Domnul Isus (versetul 1) este confirmată din punct de vedere divin. Marcu vorbise despre Domnul Isus ca fiind *Hristos, Unsul* - această ungere are loc aici, în versetul 9, prin coborârea Duhului Sfânt peste Domnul (Luca 4.18; Faptele apostolilor 10.38). Mai mult, Marcu vorbise despre Domnul Isus ca fiind *Fiul lui Dumnezeu* - iar Dumnezeu Tatăl mărturisește acest lucru aici, în versetul 10.

Evenimentul din versetul 10 este împlinirea rânduielii pentru jertfa de mâncare din Leviticul 2.4, unde se spune că trebuia să fie o jertfă de mâncare „unsă cu untdelemn”.

În Vechiul Testament, împărații, preoții și profeții erau învestiți oficial în funcție printr-o ungere cu untdelemn. Și multe afirmații profetice și prefigurări arătau că și Mesia cel promis va fi marcat astfel (1 Samuel 2.10; Psalmul 2.2; Faptele apostolilor 4.25-27; Psalmul 45.7; Isaia 11.1,2; 42.1; 61.1; Daniel 9.24,25). Aceste profeții erau cunoscute în popor, căci se aștepta ca Hristosul să fie astfel (Ioan 1.41; 4.25,29; 7.27,31,41,42). Astfel, Domnul Și-a început slujirea în deplină concordanță cu Scripturile.

Duhul Sfânt sub formă de porumbel simbolizează smerenia și curăția ca însușiri speciale în care puterea Duhului Sfânt urma să se reveleze în Domnul Isus.

Doar aici, în Marcu și în Luca 3.22, se găsește adresarea directă „Tu” - poate că tocmai în aceste două Evanghelii, unde Domnul este arătat în smerenia Sa profundă ca Om, Tatăl vrea să Se adreseze și să-L scoată în evidență atât de direct pe Domnul Isus în mijlocul iudeilor pocăiți. El este Fiul Preaiubit al Tatălui. Din Ioan 17 știm că dragostea dintre Tatăl și Fiul a existat în veșnicie, înainte de timp. Iar această însușire a veșniciei, Tatăl o mărturisește acum în Fiul Său ca Om în smerenie.

Ispitirea Domnului în pustiu

Marcu 1.12,13: Și îndată Duhul L-a dus afară, în pustiu. Și a fost în pustiu patruzeci de zile, fiind ispitit de Satan; și era cu fiarele sălbatice; și îngerii Îi slujeau.

Marcu relatează ispitirea Domnului în doar două versete, dar aceste versete sunt pline de gloria Fiului lui Dumnezeu. Această scenă, atât de complet opusă celei din versetele 10 și 11, arată în mod clar unde Fiul Preaiubit al Tatălui venise pentru a-și împlini slujba. El, Creatorul, intră în creația Sa decăzută, care se află sub stăpânirea lui satan, pentru a „nimici lucrările diavolului” (1 Ioan 3.8).

Marcu și Luca 4.1 relatează că Domnul Isus a fost ispitit timp de patruzeci de zile (numărul încercări depline). Aceste ispite au avut loc pentru ca să se dovedească faptul că acest Om desăvârșit de curat și fără păcat nu putea păcătui. Satan face tot posibilul aici, ca și mai târziu în Ghetsimani, pentru a-L doborî pe Domnul. Și, deși aceasta nu putea reuși, aceste ispite au însemnat totuși cea mai profundă suferință interioară pentru Domnul.

Dar această scenă din pustiu oferă și mărturii impresionante despre cine este cu adevărat acest

Slujitor smerit. Eșecul complet al lui *satan* arată desăvârșirea lui Isus. Și chiar și *creația* dă mărturie despre gloria Persoanei Sale. Pentru El, Creatorul în chip de Rob, *animalele* nu sunt sălbătice și ele nici nu se tem de El ([Geneza 9.2](#)). Apoi, și *îngerii* dau mărturie despre gloria Persoanei Sale. Ele, cele mai înalte creaturi cerești, își găsesc bucuria în slujirea Celui care a venit să slujească omului căzut. Astfel, aceste două versete Îl arată pe Slujitorul smerit ca Domn peste satan, pământ și cer.

Circumstanțele și rezultatele acestei ispitiri sunt în mare contrast cu ispitirea primei perechi de oameni din [Geneza 3](#). Adam, subiectul interesului lui Dumnezeu, a cedat ispitei în cele mai favorabile circumstanțe din Grădina Eden. Domnul, care este subiectul deplin al interesului lui satan în circumstanțele nefavorabile din pustiu, iese din ispită ca învingător glorios.

Începutul versetului 12 conține o altă lecție practică pentru noi: „Și îndată Duhul L-a *dus* (această expresie o folosește numai Marcu) afară ...” - Duhul Sfânt a putut lucra deplin și fără obstacole în Domnul Isus. Duhul vrea să lucreze în acest fel și în noi, să ne conducă și să ne călăuzească în umblarea și mărturia noastră pentru Domnul ([Faptele apostolilor 1.8](#)). Noi trebuie doar să Îl lăsăm să lucreze.

Propovăduirea Domnului în Galileea

Marcu 1.14,15: Și, după ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea predicând Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și spunând: „S-a împlinit timpul și s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu; pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!”

Fără a descrie detaliat circumstanțele, întemnițarea lui Ioan este relatată aici. Și în privința aceasta și în moartea sa, Ioan a devenit precursorul Domnului. Imediat după înmormântarea lui Ioan, Domnul Își începe slujirea. Când vine Lumina lumii, nu mai este loc pentru „lampa care arde și luminează” ([Ioan 5.35](#)), oricât de valoroasă era ea în timpul crepusculului. Respingerea lui Ioan a arătat clar starea rea a inimilor oamenilor și întreaga putere a păcatului - și tocmai acest lucru a făcut atât de necesară slujirea harului, pe care Domnul o va exercita. Ar fi putut părea inutil ca Domnul să Își înceapă slujba, după ce precursorul Său fusese respins. Dar Domnul a venit, chiar dacă știa tot ceea ce avea să se întâmple cu El, pentru a descoperi tocmai în această lume plină de ură cine este Dumnezeu.

Domnul fusese uns să „vestească săracilor vestea cea bună” - și, în consecință, Își începe slujba în ținutul disprețuit al Galileii, patria Sa pământească. Înainte de a-Și începe slujba practică, Domnul vestește mai întâi mesajul Său în cuvinte scurte și clare. Subiectul predicării Sale este „Evanghelia [Împărăției] lui Dumnezeu”. Este vorba despre Evanghelia *lui Dumnezeu*. Acest lucru indică originea și proveniența Evangheliei, deoarece, în calitate de Rob al lui Dumnezeu, Domnul nu vine cu un mesaj independent ([Ioan 7.16,17; 12.49; 14.24](#)).

Mesajul propriu-zis din versetul 15 conține un dublu anunț și o dublă solicitare: El vestește că (a) timpul s-a împlinit și că (b) Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. Apoi îi solicită pe oameni să se pocăiască, pe de o parte, și să creadă în Evanghelie, pe de altă parte.

Timpul stabilit de Dumnezeu s-a împlinit, momentul în care Domnul urma să fie trimis pe pământ pentru a instaura Împărăția. Aceasta este Evanghelia, vestea cea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Iar faptul că Domnul, Împăratul, se afla acolo a arătat clar cât de aproape venise Împărăția lui Dumnezeu. Dar Domnul a fost respins ca Împărat de poporul Său ([Ioan 19.15b](#)) și a fost dus la cruce, amânându-se astfel instaurarea Împărăției pe pământ. Aceasta va avea loc

abia în Împărăția de 1000 de ani. Înșușirile intrinseci ale acestei Împărății, atunci ca și acum, sunt „dreptate și pace și bucurie” (Romani 14.17), în timp ce „necazurile” (Faptele apostolilor 14.22) sunt însușirile exterioare ale ei.

Pentru a intra astăzi pe tărâmul în care Dumnezeu domnește, trebuie îndeplinite anumite premise. Împărăția lui Dumnezeu nu poate fi unită cu păcatul și nedreptatea omului. Este necesar să ne pocăim în lumina lui Dumnezeu și să credem în Evanghelie, pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Faptele Apostolilor 20.21 arată că „pocăința față de Dumnezeu” și „credința în Domnul Isus Hristos” trebuie să fie întotdeauna punctele cheie ale oricărei vestiri a Evangheliei.

Chemarea primilor patru ucenici

Marcu 1.16-20: Și, trecând pe lângă Marea Galileii, i-a văzut pe Simon și pe Andrei, fraatele lui Simon, aruncând un năvod în mare, pentru că erau pescari. Și Isus le-a spus: „Veniți după Mine și vă voi face să deveniți pescari de oameni”. Și îndată, lăsându-și plasele, L-au urmat. Și mergând de acolo puțin mai departe, i-a văzut pe Iacov, al lui Zebedei, și pe Ioan, fraatele lui; și ei erau în corabie, reparând plasele. Și îndată i-a chemat; și, lăsându-l pe tatăl lor, Zebedei, în corabie, cu cei tocmiți, au mers după El.

În timp ce Domnul este încă singur în slujire în versetul 15, aici El începe ca mare Pescar de oameni să lege oamenii cu Sine Însuși. El îi cheamă în slujba Sa, pentru a-i face „pescari de oameni”. El îi vede atât pe Simon și pe Andrei în versetul 16, precum și pe Iacov și pe Ioan în versetul 19. La fel și astăzi, El ne vede pe fiecare dintre noi personal și vrea să ne cheme în slujba Sa. În această lucrare, privirea Domnului este îndreaptă în primul rând spre cei simpli și neînsemnați, care nu se încred în propriile lor capacități. *Ei erau pescari* – „oameni fără carte și neînvățați”, după cum spune Faptele apostolilor 4.13, dar erau sânguincioși în profesia lor și obișnuiți să lucreze. Domnul vrea să ne folosească, dar trebuie să fim conștienți că în noi înșine nu suntem nimic și nu avem nimic. Când El cheamă la slujire, El dă și abilitățile pentru aceasta. Trebuie doar să fim dispuși să-L urmăm. Discipolatul precedă orice slujire (Ioan 12.26). Acest fapt este arătat în mod deosebit în aceste versete (versetele 17,18,20).

Simon și Andrei își lasă plasele și îl urmează, Iacov și Ioan își lasă tatăl și îl urmează. Atât ocupațiile pământești (năvodul), cât și persoanele din jurul nostru (tatăl) pot deveni obstacole pentru noi în urmarea Lui (Luca 9.57-62). Dar, după cum putem vedea din Ioan 1.35-51, scena de aici nu era prima întâlnire a ucenicilor cu Domnul. Ei îl mai întâlniseră înainte. La fel se întâmplă și cu noi: atunci când am ajuns să cunoaștem ceva din cine este El, ne este mai ușor să lăsăm lucrurile care încearcă să ne împiedice să-L urmăm.

În activitățile pe care Petru și Ioan le-au desfășurat atunci când Domnul i-a chemat, există și un indiciu simbolic al misiunii lor ulterioare în slujba Domnului:

Simon „arunca năvodul în mare” - primele capitole din Faptele apostolilor arată că Petru a devenit pescar de oameni, pescuind „cu năvodul”. Mulți oameni au venit la credință prin predicile lui (Faptele apostolilor 2.41; 4.4).

Ioan „a reparat plasele” - el și-a început slujirea într-un moment în care „plasele creștinismului” au început să se rupă. Scrisorile sale arată eforturile sale față de credincioși într-o perioadă în care au apărut primii învățători falși. Această slujire față de fiecare în parte este la fel de importantă și astăzi, într-o vreme caracterizată de lipsă de dragoste și de indiferență și în care mulți se îndepărtează de calea cea dreaptă.

Domnul în sinagoga din Capernaum

Marcu 1.21,22: Și ei au mers în Capernaum. Și îndată, în sabat, intrând în sinagogă, îi învăța. Și erau uimiți de învățătura Lui, pentru că El îi învăța ca având autoritate, și nu în felul cărturarilor.

Aici ucenicii învață ceva din ceea ce înseamnă ucenicia. Ei merg împreună după Domnul, observându-L și ascultându-I cuvintele. Aceasta este ceea ce este „necesar”, ceea ce este important ([Luca 10.39,42](#)).

Domnul urmează obiceiul care predomina în acea vreme și merge la sinagogă în Sabat. Pentru iudeu, sinagoga era locul unde se citea și se interpreta Vechiul Testament, deoarece în acea vreme existau doar câteva suluri și acestea aparțineau de obicei conducătorului sinagogii. Însă acest loc era adesea abuzat de farisei și cărturari, pentru a se înălța pe ei înșiși. Adesea, aceștia depășeau cu mult Legea în interpretarea Cuvântului și, pe de altă parte, nu susțineau cu viața ceea ce învățau. Domnul Isus nu așa a fost. El i-a învățat ca unul care are *autoritate* sau putere, iar întreaga Sa viață a fost în armonie cu ceea ce spunea. Cuvintele Lui ajungeau la inimile ascultătorilor. Ca adevărat Profet al lui Dumnezeu, El a rostit cuvintele lui Dumnezeu către popor în dependență de Dumnezeu ([Deuteronomul 18.18](#)). Acesta este modul în care adevărata slujire profetică are loc și astăzi. În versetul 14 am văzut deja în ce a constatat învățătura Domnului: El a predicat Evanghelia Împărăției. Un exemplu în acest sens îl găsim în [Ioan 3](#), unde El îi explică Scripturile cărturarului Nicodim.

Vindecarea omului cu duh necurat

Marcu 1.23-28: Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat și el striga, spunând: „Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse, Nazarineanule? Ai venit ca să ne distrugi? Te știi Cine ești: Sfântul lui Dumnezeu?”. Și Isus l-a muștră, spunând: „Taci și ieși din el!” Și duhul necurat, după ce l-a scuturat și a strigat cu glas tare, a ieșit din el. Și toți erau uimiți, încât se întrebau între ei, spunând: „Ce este aceasta? ce învățatură nouă este aceasta? pentru că El poruncește cu autoritate și duhurilor necurate și ele Îl ascultă!” Și faima Lui s-a răspândit îndată în tot ținutul din jur al Galileii.

Acum, ucenicii și, de asemenea, și noi putem învăța de la Domnul Isus cum se comportă El cu persoanele individuale. Chiar la începutul slujbei Sale, toată puterea lui satan Îl confruntă pe Domnul în omul cu duh necurat. Ce trebuie să fi fost pentru Domnul să fie confruntat în slujba Sa în mod constant cu păcatul și să vadă ce a făcut puterea diavolului din creaturile lui Dumnezeu ([Ioan 8.44,45](#))! Prezența Sa pe pământ a scos la lumină lucrarea lui satan într-un mod cu totul special. Acesta este motivul pentru care găsim în Evangheliile atât de multe relatări despre oameni posedați. Dar și în vremea noastră răul se arată într-un mod tot mai crescând.

Aici, duhul necurat se leagă complet cu omul pe care a pus stăpânire. El spune: „Ce avem noi a face cu Tine, Isuse, Nazarineanule?”. Există adevăr în această întrebare, căci ce părtașie are lumina cu întunericul [[2 Corinteni 6.14](#)]? Dar nu este tot adevărul, căci Domnul a venit să salveze pe oameni de sub puterea întunericului ([Coloseni 1.13](#)). Duhul necurat continuă prin a întreba: „Ai venit ca să ne distrugi?”. Și în aceasta are dreptate cu privire la el însuși, așa cum arată [1 Ioan 3.8b](#). Dar cu privire la omul posedat, el nu are dreptate. Căci pe acesta Domnul vrea să-l mântuiască ([Matei 18.11](#)). Mărturia pe care duhul rău o dă apoi Domnului Isus: „Tu ești Sfântul lui Dumnezeu”, corespunde adevărului și totuși, încă o dată, nu este întregul adevăr, deoarece demonii nu L-au numit niciodată „Domn”. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru

ascultătorii din sinagogă, care adesea Îl numeau pe Domnul cu atâta dispreț.

Însă Domnul nu poate primi mărturia duhului necurat. Trebuie să fie foarte clar, că nu există nicio legătură între El, Robul lui Dumnezeu, și duhul întunericului. Cu autoritate, El poruncește duhului să iese din omul acela. Prin aceasta este clar că Domnul nu doar *a învățat* ca unul care are autoritate. *Și acțiunile Sale erau caracterizate de putere și autoritate. Învățătura Sa și acțiunea Sa erau în concordanță deplină.* Acest fapt este exprimat și în dubla întrebare a poporului din versetul 27: „Ce este aceasta [adică acțiunea]? Ce învățătură nouă este aceasta?”. Și în cazul nostru, faptele trebuie să ne susțină cuvintele, altfel slujirea noastră va fi slabă sau în zadar.

Versetul 26 arată un mod de a acționa al lui satan frecvent întâlnit: când își dă seama că nu poate ține o persoană pentru sine, face din nou eforturi mari pentru a o chinui în mod deosebit. Așa a făcut cu tânărul din [Marcu 9.26](#). Și Faraon nu i-a chinuit niciodată pe copiii lui Israel atât de aspru cum a făcut-o chiar înainte ca aceștia să fugă din Egipt. Până în ziua de azi, satan nu și-a schimbat comportamentul, dar Domnul este mai puternic. El are putere asupra dușmanului și a dezvăluit pe deplin această putere pe Golgota în victoria Sa asupra diavolului.

Acțiunea Domnului provoacă groază în cei prezenți. Dar nu găsim niciun indiciu că aceștia ar avea vreun interes să afle mai multe despre această putere a lui Dumnezeu. Inimile lor nu sunt cu adevărat atinse, este mai mult un interes pentru senzație.

Vindecarea soacrei lui Simon

Marcu 1.29-31: Și îndată, ieșind din sinagogă, au intrat în casa lui Simon și a lui Andrei, cu Iacov și cu Ioan. Și soacra lui Simon zăcea cu febră; și îndată I-au vorbit despre ea; și El S-a apropiat și a ridicat-o, apucând-o de mână; și îndată a lăsat-o febra; și ea le slujea.

După acțiunea Sa publică, Domnul intră aici în casa lui Simon și a lui Andrei. În această casă există suferință. Soacra lui Simon este bolnavă cu febră. În încrederea lor crescândă în El, ucenicii Îi spun *imediat* Domnului despre această nevoie - lucru pe care și noi îl putem face în orice moment.

Febra este un semn exterior al unei boli care acționează în organism. În ea putem vedea o imagine a păcatului care sălășluiește în noi, care se exprimă prin neliniște și păcătuire. La acțiunea Domnului, febra cedează imediat. La fel se întâmplă și astăzi: atunci când păcatul devine o tulburare într-o persoană și aceasta este gata să se întoarcă la Domnul cu credință și încredere, El vindecă imediat. Pentru că pe cruce El nu numai că a frânt puterea lui satan, dar a înlăturat și păcatul dinaintea ochilor lui Dumnezeu.

Numai la Marcu găsim în această întâmplare referirea că Domnul Isus *a apucat-o de mână* pe soacra lui Simon. Un act emoționant al Domnului, care Îl arată în contact personal cu nevoile omului. El, Cel Atotputernic, Își pune mâna pe slăbiciunile omului (de exemplu, și în [Marcu 9.27](#); [Matei 14.31](#)). În același mod, El Își pune mâna și pe fiecare păcătos care vine la El, pentru că vrea să-i atingă inima și conștiința.

Femeia folosește îndată puterea nouă, care i-a fost dată, în slujirea Domnului și a celor ai Săi.

Vindecarea multor suferinzi și posedați din Capernaum

Marcu 1.32-34: Și, când s-a făcut seară, când a apus soarele, au adus la El pe toți cei care erau bolnavi și pe cei demonizați; și toată cetatea era adunată la ușă. Și a vindecat pe mulți care sufereau de felurite boli; și a scos mulți demoni și nu-i lăsa pe demoni să vorbească, pentru că Îl știau.

Aceste versete arată ceva din binecuvântarea care va veni de la Domnul pe acest pământ în timpul Împărăției de 1000 de ani. Ordinea în care Marcu descrie începutul slujirii Domnului conține o aluzie la acest timp viitor. Primele vindecări din acest capitol urmează după alungarea duhului necurat în sinagogă (versetele 23-27). La fel va fi și la a doua venire a Domnului pe acest pământ, când El va veni ca Împărat și nu ca Slujitor. Atunci, El îl va lega mai întâi pe satan și îl va arunca în abis pentru o mie de ani (Apocalipsa 20.2,3), înainte de a revărsa binecuvântări spirituale și materiale asupra oamenilor de pe pământ.

La sfârșitul Sabatului, toți cei suferinzi și posedați din Capernaum sunt aduși la Domnul Isus. El îi vindecă pe mulți dintre ei și alungă mulți demoni. Pentru a fi vindecat, trebuie să se vină la El, El face apoi restul. Și noi putem veni astăzi la El cu totul și să ne bazăm pe ajutorul Său.

„Toată cetatea era adunată la ușă” - toți locuitorii din Capernaum ajung să-L cunoască și să vadă acțiunea Sa puternică. Și totuși, judecata este anunțată cetății Capernaum în [Luca 10.13-15](#). Așadar, câți erau acolo care nu s-au pocăit și aveau doar un interes curios față de minunile Domnului. În privința aceasta, locuitorii din Capernaum seamănă cu mulți oameni de astăzi, care în exterior mărturisesc că sunt de partea Domnului, dar nu cunosc pocăința adevărată și nu au o relație reală de viață cu El.

Domnul în rugăciune

Marcu 1.35: Și, trezindu-Se dis-de-dimineată, pe când era încă noapte, a ieșit și a mers într-un loc pustiu și Se ruga acolo.

Ce exemplu ne dă Domnul ca Slujitor total dependent în acest verset! După o zi obositoare și lungă, El se scoală devreme în dimineața următoare, pentru a fi în comuniune cu Tatăl Său în rugăciune într-un loc pustiu. El Își ia timp pentru a căuta nestingherit liniștea comuniunii cu Tatăl, pentru ca în fiecare dimineață să I se trezească urechea ([Isaia 50.4](#)). În aceasta se află sursa puterii Sale, a perseverenței Sale și a slujirii Sale binecuvântate. Și dacă până și Domnul caută prezența Tatălui înainte de a-Și începe lucrarea de peste zi, oare nu avem noi cu atât mai multă nevoie de acest lucru? Dacă neglijăm dependența de Dumnezeu și comuniunea cu El, nu trebuie să fim surprinși dacă eșuăm în slujire.

Domnul trece prin Galileea

Marcu 1.36-39: Și Simon și cei care erau cu el au mers după El; și, găsindu-L, I-au spus: „Toți Te caută”. Și El le-a spus: „Să mergem în altă parte, prin așezările învecinate, ca să predic și acolo, fiindcă pentru aceasta am ieșit”. Și predica în sinagogile lor, în toată Galileea, și scotea demonii.

În afară de rugăciunea din versetul 35, aici este dată o altă referire la dependența Domnului. El nu caută să fie centrul de interes al oamenilor, El respinge orice popularitate. În schimb, El urmează însărcinarea Tatălui Său și merge mai departe pentru a predica în localitățile următoare. El nu caută propria glorie, ci este preocupat de exercitarea slujbei Sale. Acesta este

caracterul Domnului mai ales aici, în Evanghelia după Marcu.

Vindecarea unui lepros

Marcu 1.40-45: Și a venit la El un lepros, rugându-L și îngenunchind înaintea Lui și spunându-I: „Dacă vrei, poți să mă curățești”. Iar Isus, făcându-I-se milă, întinzând mâna, l-a atins și i-a spus: „Vreau, fii curățit!” Și, pe când vorbea El, îndată s-a depărtat lepra de la el și a fost curățit. Și, poruncindu-i cu tărie, îndată l-a trimis și i-a zis: „Vezi să nu spui nimănui nimic, ci mergi, arată-te preotului și adu pentru curățirea ta ceea ce a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei”. Dar el, ieșind, a început să vestească multe și să răspândească lucrul acesta, încât El nu mai putea să intre pe față în cetate, ci era afară, în locuri pustii; și veneau la El din toate părțile.

În vindecarea leprosului din acest capitol și în cea a paralizicului de la începutul capitolului 2, precum și în vindecarea celorlalte boli, se exemplifică faptul că Domnul nu venise doar pentru a-i vindeca pe cei bolnavi și a-i elibera pe cei posedăți de diavol, ci și pentru a întâmpina starea josnică a poporului Israel. Acesta era pângărit de păcat și complet neputincios în sine.

Lepra era o boală foarte răspândită și cunoscută în Israel, căreia i se acordă o atenție foarte deosebită în Legea lui Moise. Spre deosebire de alte boli, dintre care unele sunt menționate doar foarte pe scurt, există multe rânduieli și ceremonii referitoare la lepra (de exemplu, [Leviticul 13 și 14](#)). Din aceste pasaje se poate vedea cu ușurință că lepra este o imagine deosebită despre păcat, din punctul de vedere că îl întinează pe păcătos, îl exclude din prezența lui Dumnezeu și din privilegiile comuniunii cu El.

Prin vindecarea leprosului, Domnul arată în această întâmplare că El a venit să-l curețe pe păcătos de păcate. El este Mijlocitorul, care pășește între Dumnezeu și păcătos și îl face pe păcătos apt pentru prezența lui Dumnezeu. El Își va asuma această poziție de mediator și pentru poporul lui Israel într-o zi, când acesta va veni la Dumnezeu cu mărturisirea vinovăției sale.

Marcu descrie foarte plastic modul în care un singur lepros vine la Domnul Isus și Îl roagă să-l vindece. Ca lepros, în mod normal, el nu avea voie să vină la oamenii sănătoși. Dar el își dă seama că prezența Domnului Isus este șansa unică pentru vindecarea sa. Rugămintea lui exprimă încrederea deplină în puterea și capacitatea Domnului de a ajuta. Cu toate acestea, el pare a fi oarecum la îndoială dacă Domnul Își va aplica puterea și la el.

Răspunsul și acțiunea Domnului risipesc orice îndoială din inima leprosului. Domnul nu numai că are puterea și capacitatea de a vindeca, dar *vrea* să o facă. El este mișcat lăuntric, atunci când îl vede pe lepros în păcatul și nevoia lui și nu îl respinge. Nu ar fi fost necesar să-l atingă pe lepros pentru a-l vindeca. Dar Domnul, care este mai presus de orice posibilitate de întinare, îl atinge în compasiunea și puterea Sa. Lepra se îndepărtează *îndată* de la el și este curățit. Imediat și complet! Când Domnul face ceva, El face o lucrare întreagă.

La fel și astăzi, este voia Lui ca toți oamenii să devină mântuiți ([1 Timotei 2.4](#); [2 Petru 3.9](#)), iar El îl salvează pe fiecare care recunoaște că este „în totul lepros” și care se întoarce la El cu pocăință și credință. Așa am experimentat și noi ([Efeseni 2.4,5](#)).

De mai multe ori în Evangheliile se relatează că Domnului I „s-a făcut milă”. Și samariteanului i s-a făcut milă când l-a văzut pe omul care căzuse între tâlhari. Aceasta este atitudinea cu care credincioșii și necredincioșii pot fi ajutați și care ar trebui să ne caracterizeze și pe noi.

Cuvintele Domnului din versetele 43 și 44 arată o altă însușire a Slujitorului desăvârșit: *El nu*

caută onoarea proprie, ci onoarea Celui care L-a trimis. În slujirea Domnului, predicarea lui era pe primul loc. Lucrările Sale serveau la susținerea și întărirea cuvintelor Sale. De aceea El nu a vrut ca lucrările Sale să iasă în evidență. De asemenea, El nu a vrut să abroge Legea și, prin urmare, îl trimite pe omul vindecat la preot, astfel încât din partea oficială, conform Legii, această vindecare miraculoasă să fie confirmată. Privirea nu trebuie să fie îndreptată spre om, ci spre Dumnezeu. Omul vindecat a devenit o mărturie vie, că Dumnezeu, care îl curățase cândva pe Naaman sirianul, îl vindecase acum pe acest om din Galileea disprețuită. Și Dumnezeu a făcut aceasta prin Robul Său Isus, pe care poporul și conducătorii refuzau să Îl recunoască. Astfel, prin preot și prin Lege, lucrarea lui Dumnezeu prin Domnul Isus a fost mărturisită, căci numai Dumnezeu poate vindeca lepra.

Cel vindecat avea voie să meargă imediat la Templu și să jertfească. Aceasta este și partea fiecăruia dintre cei care vin la credință astăzi. Avem acces în Locul Preasfânt și ne putem apropia de Dumnezeu ca închinători.

Însă, acest om face contrariul a ceea ce Domnul i-a poruncit să facă: El răspândește „lucrul acesta”, despre vindecarea sa, și nu despre Mântuitorul. Senzațiile sunt primite și astăzi cu plăcere în creștinism, dar Persoana Domnului este împinsă pe planul secund.

Domnul, care nu vrea să provoace atenția oamenilor, Se retrage din nou în locuri pustii, pentru a fi în comuniune cu Tatăl Său. De acest lucru avem nevoie și noi după fiecare slujbă: să ne retragem în liniște înaintea lui Dumnezeu, pentru a primi o nouă putere și pentru a ne orienta din nou.